

De Hel van de Peel 100 km

230924 Liessel

Met:

DE HEL VAN DE PEEL

Voor deze tocht worden éénmalig natuurgebieden opengesteld, die normaal niet toegankelijk zijn voor het publiek. Hiervoor worden door Staatsbosbeheer Noord-oost Brabant en Noord-Limburg vergunningen verleend.

Na de tocht worden deze gebieden weer afgesloten. Een dringend verzoek van Staatsbosbeheer om deze route, buiten de Hel van de Peel om, niet te rijden.

Wederom een voorbereiding op de Gravelty Tuscani met een gelijkwaardige afstand (alleen geen hoogtemeters), een tocht voor MTB en/of gravelbike. Een aanrader was vorige week al om de MTB te nemen vanwege de vele singletracks. Achteraf ook nodig omdat er veel modderige, glibberige karrensporen en plassen waren door de regen van afgelopen week.

Deze dag belooft prachtig te worden, dat zie je onder het rijden. Nog donker van start maar al gauw kleurt de hemel blauw met oranje vlagen wolken die al opgelicht werden door de nog achter de horizon verborgen zon. Toen deze als een dieporanje bal zich opschuivend aan de horizon liet zien was het alsof alle vrolijkheid voor de dag zich al vooruit snelde. Langzaam ging zijn oranje gloed over in felgeel. Terwijl de hemel ook gelardeerd werd door de witte strepen die vliegtuigen achterlaten, en de velden wit waren van de dauw alsof het gevangen was tussen de omringende bomen. Weer de N279 op, eindeloos en traag voor je gevoel, maar zo met weinig verkeer was ik rond 8:30 uur in Liessel en kon ik om 8:45 uur vertrekken.

We waren ontvangen te Liessel bij de drakenhandel Winters, waar we met de fiets de hal inreden, onze startnummers konden ophalen en ook nog een bak koffie werden aangeboden. Gelukkig was er ook nog een toilet, zal ik verder niet over uitweiden.

Nu op de MTB, wat ook weer wennen is, een onzeker gevoel meteen al als we de eerste weilanden intrekken over een smalle strook nog nat van de ochtend. Mooi al die spinnenwebben met glinstering van de oplichtende dauw. Later het rijden door de bossen, rijk van de dampende dauw en druppende bomen en de strepen licht die door de takken als bundels naar beneden vallen. Verder blijft het een lust voor het oog om de kleuren in de omgeving te zien en de lusteloze herten, die me wazig bleven aanstaren, op een rijtje vast te leggen.

In vergelijking met vorige week (toch grotendeels in dezelfde streek) waren er opvallend minder kastanjes op de weg, heb ik veel minder paarden gespot en al zeker geen witte en andersoortige buitenlandse koeiensoorten.

Het parcours wisselen van gravel, weinig asfalt, en veel tracks door karrensporen getrokken of in de bossen weggesleten door de vele MTB-ers die vooraf zijn gegaan. Prachtig en lang, met wat uitdagende, technische stukjes erin. Vooral bij één klein heuveltje, waarbij ik me onzeker voelde op de fiets en te laat terugschakelde en dus omviel. Niets ernstigs en zeker geen schade, al werd mijn shirt op de plek van de elleboog meteen rood. Al snel was het bloeden gestopt, kennelijk alleen de korst van de vorige keer er afgetrokken. Het shirt zag er niet uit, mede doordat ik eerder een bloedneus had gehad en er al spetters op dezelfde arm zichtbaar waren.

Ook was ik niet zo eager om aan te haken bij anderen en liet zeker de meer begaafden die me achterop kwamen stormen op de singletracks graag aan me voorbijgaan. De eerste pauzeplek was na ca 33 km, een heerlijk stuk appelgebak en natuurlijk twee bekers met "sterk, roze" water, een ½ banaan en een marsje. De 2^e na ca .64 km en de laatste na ca. 85 km, waar voldoende bananen, koeken, marsjes en isodrank aanwezig was, bij de 2^e mistte ik de sinaasappeltjes, maar bij de 3^e waren ze er weer.

Het laatste deel was het meest "open", zoals een van de organisatoren zei, het echte peeldedeelte. Wat me daarbij opviel, weinig heide, veel waterplassen met daarin een enorm aantal dode berken op meerdere plekken in het gebied. Ook op drogere plekken zagen de berken er niet gezond uit. Het laatste stuk was nog even doorrammen naar de finish waar ik wat mensen achter me kon laten en ook wat jongeren nog op duurvermogen voorbij kon streven.

Later nog een stevige klim voor de kiezen gehad. Op de foto een klein heuveltje in het landschap, maar dat vertekent enorm en zeker als je met een scherp bocht naar links meteen geconfronteerd wordt met een geitenpaadje van +15%. Een mooi weids uitzicht van bovenuit.

Dus al met al niets te klagen, zeker niet bij de finish waar iemand van de organisatie al klaar stond om de fiets schoon te spuiten, wat een service. Dan afsluiten met een bakje soep en een broodje met knakworst en pittige mosterd. Dan nog een biertje toe (let op: een Weissenbier, bij gebrek aan een goed alternatief. Viel best mee nu).

De uitnodiging om volgend jaar weer mee te doen kan zeker in overweging genomen worden.